

Mồ hôi của đất ...

Cư sĩ Liên Hoa

*Đoá hồng xanh vừa nở mộng ngày nào
Đôi mắt mở có ngàn sao lấp lánh
mộng một đời cũng có lúc hoang vu
nghe thấm lạnh một trời tâm thuở trước*

*ta vẫn đi, đời có nguồn sau trước
bước chân trần, vẫn nặng lúc trời mơ
có những lúc muốn vươn trời cao thấp
có những khi dừng bước lúc lãng du*

*ta vội chép lời thơ lòng lãng đãng
ta vội cười vì sợi tóc bay bay
xé mảnh tâm, màu đất vỗ muện phiên
mồ hôi đất chứa vô vàn mộng đẹp*

Đã lâu rồi, gặp lại nhau, chúng mình đều già hết. Người bạn thân ở lúc nào đó, nay nhìn lại, cũng khó nhận ra. Mái tóc đã bạc, vầng trán có nhiều gạch dài, đôi mắt vẫn hoang vu như ngày nào. Tôi mỉm cười vì ngày xưa, anh cũng từng nhìn đôi mắt tôi, thăm dò. Lúc đó, cao hứng làm sao, tôi vội trả lời bằng hai câu thơ nhí nhố của tuổi trẻ " *mắt tôi chứa cả bầu trời. Mắt tôi ôm cả một đời thương yêu*". Thế mà thời gian đã vội trôi qua, phong trần đã cướp đi nhiều thứ trong anh, trong tôi..

- Anh hút thuốc nhá? - Ồ, tôi không biết hút thuốc. Sao vậy? tôi thấy anh viết rất nhiều, trải dài cho một khoảng tâm bao la, có lúc bay cao, như dây hư không bất tận, có khi là đà trong gió nắng, chiều nhạt... tôi nghĩ là anh chắc có hút thuốc, để có hứng khởi, nhìn hồn khói băng khuâng, nên hồn thơ vẫn tràn nhựa ra như vậy. Tôi cười, cùng cười..

- Vậy thì mình nhâm nhi chút rượu đầu xuân? Đừng nói là, anh không thể uống rượu nha. - Chà, tôi cũng không biết uống rượu anh à. Uống chút xiu, có lẽ, tôi sẽ ngủ gục tại đây luôn hi..hi.. Năm mới, tôi cũng muốn cùng anh tâm sự hơn là ngủ gật gà. Tôi lại bày đặt tập tành ăn chay nữa, mang đủ thứ linh ca linh kinh theo người, nên cũng ít đi dự party hay nhóm họp chỗ này hay chỗ nọ, sợ làm mất hứng mọi người. Cho nên, bạn bè ngày càng thưa dần. Chịu thôi..

Anh nhìn tôi như dò hỏi, cũng là đôi mắt bao năm xưa, cũng là dấu vết năm nào muốn biết, vẫn nhìn dò hỏi bằng đôi mắt. Tôi có lạ quá không? Tôi có làm gì sai không? vẫn con người bằng xương thịt, vẫn có những niềm vui trần gian, vẫn cứ mang trong mình bao ao ước của tài sắc danh thực thụ, vẫn hay cất tiếng hát quê mùa, lãng xẹt, vẫn thì thầm ngâm những câu thơ

chưa bao giờ thuộc một bài ra cho ra hồn của mình sáng tác, nên mới thì thăm ngâm nho nhỏ, vì sợ mọi người nghe sẽ bị đau đầu buốt óc. Vẫn mong muốn ăn ngon, mặc đẹp và bao thứ khác nữa, nhưng tự trong tâm, trong chiều sâu thăm, vẫn mong muốn sống đơn giản lại. Điều đó, không có nghĩa là không còn sức lực, không còn tham muốn, không còn mơ mộng... nhưng chỉ là lòng dằn lòng, muốn làm lẫn ranh giới hạn cho mình. Đơn giản, theo tôi, có cái mầu nhiệm nho nhỏ trong trái tim của nó, đẹp lắm anh à.

Vâng, anh biết không. Tôi là người thua cuộc trong đời sống nhân sinh này, như lúc nào đó, tôi đã từng bộc bạch tâm sự của mình và chưa bao giờ, tôi là người chạy trốn hay tránh đối diện với những xúc cảm, tâm tư của mình.

Điều này, tôi học được từ đạo Phật, vì sự chuyển hoá những bất hạnh hay khổ đau, vẫn là cách nhìn đến, tiếp cận đến những gì xảy ra, ôm ấp, thương yêu và chuyển hoá. Cầu nguyện Thần linh, bất cứ vị Thần nào, cũng sẽ không giải quyết được, và nếu dùng cách chạy trốn cũng là ru ngủ mình như đang dùng viên thuốc an thần, và lại gây thêm cho mình một lần nữa trong khổ cảnh. Sự chuyển hoá chính là sự đối diện, vì chuyển hoá là chuyển hoá cái gì, điều gì và phải được xây dựng lên từ những bất hạnh, khổ đau, mất mát đó. Vẫn biết chỉ là giả hợp để thành hình nên một vấn đề, trong Tánh không, nó vô nghĩa, chan hoà. Nhưng, kinh nghiệm thể nhập Tánh không là sự trải nghiệm sống, miên mật, không phải chỉ là lời nói, nên đây là sự sống của một đời, của cuộc sống cho tâm linh, nếu không muốn vấp ngã thực sự và điều này chính là chất liệu rất là kỳ diệu của hạnh phúc, của

KÈ THUA CUỘC

Vâng, anh cứ đi
rời xa căn nhà này
mảnh đất thân yêu còn hơi hướm mùi bùn ,
bãi cỏ xanh tươi màu mỡ
vườn hoa hồng bát ngát tỏa hương thơm
Anh biết đấy, tôi là người thua cuộc
dừng chân nơi đây, chiêm ngưỡng loài người
lặng lẽ ngày hai buổi
nhìn bầu trời xanh, mây thoáng nhẹ
sáng vừng hồng nhen nhúm lửa
chiều rải ráng vàng thả trôi trên cảnh vật
dòng sông nhỏ, phù sa ngẫu đục, con đò lặng xuôi dòng nước
vài cánh chim lẻ bạn, vỗ cánh, định hướng bay về
vuốt lại mái tóc rối bời, màu sương khói
phong trần đã trả, bớt gánh nặng vai
tôi mỉm cười, tâm tư vừa hé nhụy hoa vui
những ngày nông nổi, hăng say của tuổi trẻ năm xưa
nay chỉ còn là trầm tĩnh
những kiêu hùng, ngạo mạn ngày nào, giờ chỉ là sự đơn giản, nhẫn nại
những hoài bão, tham vọng, vượt lên đỉnh cao danh vọng,
chất chứa nhiều của cải, để hãnh diện cao sang, thành công hơn người, -của
tuổi mộng mơ,

*nay còn lại sự khiêm nhường, chia xớt, cởi mở tấm lòng
tôi - kẻ thua cuộc
đi bên cạnh những người nghèo khó để chia sẻ, ủi an
vào những nơi trẻ em cô cút để nâng niu, chăm sóc
đến với những người mù lòa để sẻ san chút ánh sáng bằng bạn tâm, lo lắng
nếu anh có quay trở lại
đừng hỏi tôi tại sao bỏ cuộc
quên hết cả mộng mơ thời trai trẻ, bỏ cả tương lai
xin anh hiểu rằng
lòng tôi luôn thao thức, trí tôi luôn băng khuâng
tâm tôi luôn trĩu nặng
về những gì xảy ra chung quanh
cho con người và vạn vật
nên tôi đành là người thua cuộc . (15.11.99)*

Mới thời gian ngắn đây, hôm nào và hôm nay, anh đã không còn, để lại cho tôi khoảng trống, cảm nhận sự vô thường..Tách trà đang uống buổi sáng nay, không có anh bên cạnh, nên một mình ngồi đọc ẩm. Tôi vẫn thường hay im lặng khi nội tâm có những câu hỏi thôi thúc, nhưng không muốn nó nhân lên trong lòng, nhưng, đôi khi cô đơn lại là chất liệu sống, cũng có nhiều lúc lôi kéo con người vào những vùng hoang vu, không cân đong đo đếm được mảnh tâm. Làn khói trà bay lãng đãng trong không gian yên tĩnh, gây nên những cảm xúc bất chợt trào dâng..

*Là khói trà bay hay ta say
mộng mơ một chút cánh hạc bay
ai người say tình, đang ngồi đó
có thấy tâm về buổi sáng nay*

*ta ôm làn khói lúc cheo leo
mảnh tâm rơi xuống, hồn trong veo
kìa đám mây trời đang cỡi gió
giật mình, đỉnh núi, mây vẫn reo....*

Khi có những cơn đau, hụt hẫng, những đày đọa vô tình do nghiệp lực, tôi lại lấy tâm mình để tìm thấy được tấm lòng của Bồ tát Quán Thế Âm trong tự tâm xuất hiện, để từ bi cho chính mình trong tuệ giác nhỏ nhoi, và để sống vững mạnh. Tôi chợt nhìn thấy cả bầu trời, hư không, đại địa tràn đầy trong tách trà, theo làn khói, lan toả, và lòng tự cảm nhận, tri ân vũ trụ, trái đất này.

Từ thuở nào, trái đất này vẫn đồng hành, thương yêu con người. Khi « big bang » xuất hiện, có một trái đất mà bao nhiêu sinh vật sống trong đó, và trong lòng trái đất vẫn luôn trường nở, dày công nuôi sống muôn loài có mặt, bất luận là một pháp nào.

Cảm nhận được điều này, tôi thương đạo Phật quá. Đức Phật đã chỉ dạy cặn kẽ trong tất các ứng xử để thể hiện lòng tri ân đến vạn vật, đến tinh cầu đang sống, trong từng khoảnh khắc một. Không có bất cứ cái gì là tự

nhân xuất hiện, mà duyên sinh duyên hợp để hình thành, và không có do một vị Thần nào sáng tạo ra.

Người Phật tử mang nặng bốn ân, trong đó có ân với trời đất, đã mở rộng lòng Bồ tát cứu mang muôn loài. Tôi được một vị Thầy nhắc đến Tỳ ni nhật dụng, có những lời kệ quán nguyện, nghe đến mà lòng rào rào cảm xúc.. Vừa mới thức giấc, đã nghĩ đến điều lành, như là ..

*** sáng sớm thức dậy :** Vừa mới thức giấc, nguyện cho chúng sanh, có được trí giác, nhìn khắp mười phương. (**Tào giác :** Thụy miên thi ngộ, đương nguyện chúng sanh, nhất thể trí giác, châu cổ thập phương). Hoặc như :

*** xuống giường:** Từ sáng giờ suốt đến tối, hết thảy chúng sanh nên tự tránh giữ, vì nếu rủi mất mạng dưới chân này, cầu nguyện cho tức thì sanh tịnh độ. (**Hạ đơn :** Tùng triều dần dần trực chí mộ, nhất thể chúng sanh tự hồi hộ, nhược ư túc hạ táng kỳ hình, nguyện nhữ tức thời sanh tịnh độ).

Từng tâm niệm được miên mật, nuôi dưỡng, lớn lên như vậy, trong mỗi ngày. Cho nên, mỗi người con Phật tự nhiên mang tấm lòng quảng đại, bao dung, tri ân đến từng sinh vật nhỏ nhoi, chí đến những sinh vật lớn hơn, ngay cả cỏ cây, hoa lá, muôn loài. Hình ảnh, lời kệ nguyện đó đẹp quá, như là chất liệu thánh thiện của một vần thơ đánh thức tuệ giác của tâm, sống hiện sinh và chuyển hoá....

Khi chúng ta làm việc gì, dù là bằng lao động trí óc hay chân tay, mỗi một sự thành hình, kết quả... đều do tấm lòng, trách nhiệm, bốn phận và đều có đổ mồ hôi cho có hiệu quả để thành hình, và đó là cách chúng ta được thụ hưởng, trả công. Nhưng có bao giờ, chúng ta cảm nhận được tấm thân của trái đất đã chịu biết bao nhiêu sự đau đớn do chúng ta gây ra không ?

Từ hàng tỷ năm, hàng triệu năm... và khi con người có mặt trên trái đất này, cho đến ngày nay, chúng ta vì nhu cầu sinh tồn, vì hận thù, vì vị kỷ, tham lam... chúng ta đã không ngừng làm cho thân thể của trái đất chịu đau thương. Những tấn bom thả xuống, phá hủy thiên nhiên, thiêu hủy môi trường sống, những thử nghiệm vũ khí, nguyên tử, sức nóng, sức phá hoại, sức tàn phá hủy diệt v.v.. đều đổ dồn trên thân mình của trái đất. Cho nên, khi có sóng thần, động đất, thiên tai... xảy ra, có phải chăng cũng một lớn do chính hành động của con người tác động đến.

Khi chúng ta bị vết thương, bị đau đớn, bị xúc phạm..., chúng ta vẫy vùng, than khóc, trả thù, báo hận. Vậy khi trái đất chuyển mình gây nên bao tang thương, như đã từng xảy ra và nhiều lần hơn, thời gian ngắn hơn, cho muôn loài, thì sức phá hoại, gây bất hạnh đó từ đâu ra...

Chúng ta có bao giờ biết rằng trái đất đã suốt cuộc đời đổ mồ hôi, nước mắt, ngay cả thân tan, thịt nát... để nuôi dưỡng muôn loài, thế thì, lòng tri ân của chúng ta đối với trái đất này ra sao, có được suy tư nghĩ đến không ? Chúng ta thật sự có tử tế đối với trái đất mà mình đang sinh sống không ?

Mồ hôi của đất như tấm lòng hướng thượng hy sinh và làm đẹp cho cuộc đời của những người mang chiếc áo cô đơn. Mồ hôi của đất có thể là tâm tình hiến dâng cho nhau những điều tốt lành, đẹp, xây dựng cuộc đời của những người yêu nhau, vì nhau, của hai người yêu nhau, của cha mẹ, vợ chồng, con cái, của những người lấy trực tâm đóng góp cho cuộc đời được

xứng đáng và có ý nghĩa.... tạo cho hành tinh này những huyền thoại về vẻ đẹp, chân thiện mỹ. Mồ hôi của đất cũng là tất cả những gì mà trái đất dâng hiến, cứu mang, che chở, bảo bọc cho muôn loài hay đó chính là cái tâm dung chứa bao la của Như Lai Tỳ lô giá na (Vairocana Tathāgata).

Chúng ta hãy cùng nhau đứng dậy để lau mồ hôi cho cái tâm của mình bằng những chất liệu tu tập, chuyển hoá, tri ân và cũng như, hãy cùng nhau lau mồ hôi của đất, bằng với tất cả tấm lòng, với trách nhiệm và sứ mạng thiêng liêng của mỗi người chúng ta, vì hành tinh, trái đất này- đó là nơi mà chúng ta, bao thế hệ hiện nay cho đến mai sau, muôn loài sinh sống ở trong đó.

Những ngày đầu Xuân, nhìn cảnh mai nở rục đầy hoa vàng, thật đẹp. Từng cánh hoa mai như dung chứa và nói đầy đủ sức sống của vũ trụ, trong đó có chúng ta. Đẹp quá, tất cả các Pháp trong quả đất này có phải vì chung muôn loài mà có mặt, không có lòng hũy diệt lẫn nhau, luôn tha thứ, bao dung và tôi nhìn đến, cảm nhận sâu xa với lòng tri ân, vì hiểu được ý nghĩa, chiều sâu của tấm lòng, vì nếu không có tấm lòng, có tâm bồ đề, trái đất này sẽ ra sao, thưa phải không ?

*Có phải đôi mắt đó mang hồn vũ trụ
nở cho đời vào một sớm xuân sang
em e lệ, nụ son môi còn mộng
tấm lòng em, vũ trụ đón chân tình*

*đừng đi em, đời bao giờ chậm trễ
bởi con người vừa thức tỉnh em ơi
nếu vắng tâm, loài người còn chi nữa
cuộc đời không trái tim,
còn có nghĩa gì đâu...*

Với tấm lòng chia sẻ, nhận được những cảm xúc có mặt, khởi lên trong tâm khi Xuân về và suy tư đến sự hiện hữu của con người trong sự tương duyên tương sinh của đời sống An lành và Hạnh phúc, vội ghi lại và kính dâng đến tất cả mọi người, dù bạn có đồng ý hay không, cũng xin nhận nơi đây một tấm lòng của người thua cuộc.

Xin thành kính chia sẻ..

Ngày mùng 8 tháng Giêng, năm Canh dần
Chủ nhật 21.02.2010

